

„Ryane, trénink skončil před hodinou. Někteří z nás mají manželky a děti, které chtějí vidět.“ V rohu hřiště stojí s rukama v bok Ethan Jeong, veterán a naše menší křídlo.

„Jo, a někteří mají rande s...“ Dom se zadívá na jednoho z mladších kluků u postranní čáry. „*Jak se jmenovala?*“ naznačí ústy. „Raquel! Někteří mají rande s kráskama jménem Raquel.“

Rozhlédnu se po spoluhráčích. Všichni kromě mě jsou vyčerpaní. „Fajn,“ vzdám to. „Končíme.“

„Díkybohu!“ Dom se otočí, vyhodí ruce do vzduchu a svlékne si přes hlavu propocení dres. Zbytek týmu ho rychle následuje do šatny.

„Sezona ještě nezačala, Ryane.“ Ethan mi na uklidnění položí ruku na rameno. „Dají se dohromady.“

„Už mě unavuje pořád prohrávat. Nedokážeme ani získat divokou kartu, abychom se dostali do play-off. Celé léto jsem trénoval dvakrát denně, abych se na tuhle sezonu dostal do formy. Ale na moji úroveň se musí dostat všichni.“

„Na tvou úrovni nebudou nikdy, proto se staneš jedním z velikánů. Ale je třeba, aby tě jako nového kapitána respektovali, a teď nemluvím o tom, jak hraješ.“ Couvne a vydá se za ostatními. „Kromě toho nechci, aby ses příliš vyčerpal. Potřebuju, abys mě nosil na zádech a získal pro mě prsten, než ukončím kariéru.“

Ethan povytáhne rty do úsměvu a pak zapadne do šatny.

Je to dobrý chlap. Rodinný typ. Otec tří dětí a veterán NBA. Posledních sedm let byl kapitánem týmu, ale letos se rozhodl z té pozice odstoupit, aby lépe skloubil pracovní život s osobním.

Minulý týden jsem získal tu funkci já, a tak jsem největším kapitánem Devils, chicagského klubu v NBA.

Věděl jsem, že k tomu jednoho dne dojde. Jenom jsem netušil, že toho dosáhnu v sedmadvaceti letech, ještě před

začátkem své páté sezony v nejvyšší lize. Mám se v téhle fázi ještě pořád co učit, a teď navíc jako vůdce týmu pone-su zodpovědnost, nejen na palubovce, ale i mimo ni.

Chci být pro kluky dobrým kapitánem a chci si vydobýt respekt nejen kvůli tomu, jak hraju. Toho se mi díky mému talentu dostává v lize hodně. Těhle dovednosti jsem zasvětil svůj život, obětoval jsem tomuhle sportu osobní vztahy i většinu svého mládí a je to poznat.

Rok po roce vylepšuju na své cestě vzhůru vlastní rekordy a nedovoluju, aby mě něco rozptylovalo od toho, čeho chci dosáhnout – být tím nejlepším, kdo kdy tenhle sport hrál.

Po naší domácí palubovce už vítězové ligy běhali, musím však být schopen do těch šlěpěji znovu vstoupit. Mistrovské transparenty visící ze stropu arény United Center mi připomínají slávu, kterou tu zažili ti přede mnou, ale taky to, že už je to pěkná řádka let. Pomrkávají po mně, abych získal vlastní titul.

Potřebuju, aby kluci v týmu brali tenhle sport stejně vážně jako já. Je nutné, aby tou hrou žili a žrali ji jako já, jestli máme mít v téhle sezoně šanci. Ovšem jak jim to mám podat, aby to nevyznělo jako od panovačného rozehrávače, za kterého mě mají? Teď se s nimi jako vůdce týmu musím naučit mluvit tak, jak jsem to dřív nedokázal, protože „poslyš, jsem ten nejlepší hráč, s kterým jsi kdy hrál“ dost dobře nefunguje, když jste kapitán.

Kromě Ethana si nejsem s nikým ze spoluhráčů nijak zvlášť blízký, takže mě jejich volba trochu překvapila. Vždycky za mě hovořilo to, jak hraju, a moje dominantní chování mi díky tomu na palubovce procházelo, jenže teď budu mít ještě jednu funkci a nevím jistě, jak se s ní popasovat.

„Casey!“ zavolám na jednoho z praktikantů a ten ke mně ihned peláší. „Jmenuješ se tak, že jo? Casey?“

„Ano, pane Shayi.“